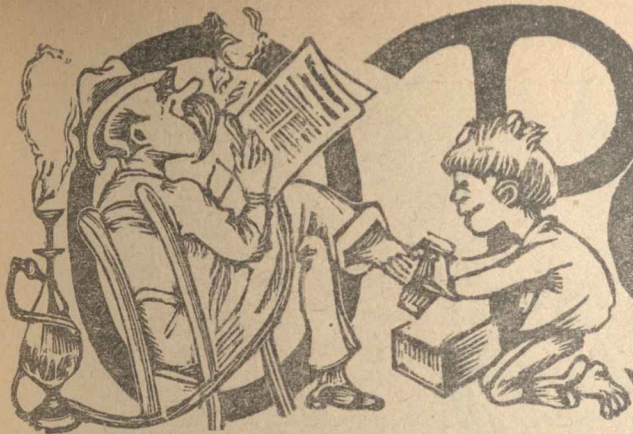

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εβδομον κι' είκοστόν μετρούντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Δεκαεξή μηνὸς Ἰουλίου,
ἦρε τέλος Βουλὴ μεγαλείου.

Χίλια κι' ἐβδομηῆντα κι' ἑκατὸν ἐνιά,
καὶ πολέμου φούρια σ' ὅλο τὸν ντουναῖ.

Φεύγ' ἡ Διπλή μας τώρα κι' ἀντίο Λεονώρα.

Κι' ἐνὶ τῆς Ἀνορθώσεως τὰς θαλερὰς μυρσίνας
ἀσθόνους τὰς ἐσκήρπιζαν' στῆς Δόξης τὸ κονάκι,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὴν κεφαλὴν του κλίνας
στὰς κεφαλὰς τῶν Ὑπουργῶν καὶ τοῦ Μαρκαντωνάκη,
ἐδόξε τετέλεσται, καὶ μ' ἓνα μόνον νεῦμα
ἡ περιβόητος Διπλὴ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Κι' οἱ Βούλγαροι μιμούμενοι τὸ φλογερὸ καμίνι
εἶχαν ἀναθεώρησιν Συντάγματος κι' ἐκεῖνοι.
Εἰκαὶ τὴν ἐτελείωσαν πρὶν νὰ περάσῃ μῆνας,
ὡς ἐμεῖς κηρύττομεν πῶς' στὰς κλεινὰς Ἀθήνας
θὰ πῆξωμεν Συνέλευσιν ρεγγόντων διαρκῆ,
νῆναι φοδὲρ' ἀδιόκοπη καὶ σκόλοψ' ἐν σαρκί.

Με χέρια μόνον ἀνορθωμένα
ἐλάλουν ἄνδρες Ἀνορθωταί,
ἓνας τοὺς ὅλους, κι' ὅλοι τὸν ἓνα
ἐχειροκρότουν ὅπως ποτέ.

Ἐχειροκρότουν Στρατοὶ καὶ Στόλοι
κροτούσας χεῖρας Ἀνορθωτῶν,
ποῦ μὲ τὸν ἓνα χάσκοντες ὅλοι
ἐχειροκρότουν τὸν ἐν' αὐτόν.

Φεύγει πυκνὸ φουσάτο
κι' Ἀνορθωτῶν πληθώρα...
ἀντίο ντὲλ πασσάτο,
ἀντίο Λεονώρα.

Πλοῦτος κάθητ' ἐπὶ θύραις
ἐνῶ φεύγουν οἱ σωτήρες,
οἱ παθόντες ὑπνηλίκαν,
καὶ μ' ὀνείρων παγοπλάν
ἐξοπλίσαντες τὸ πλῆθος,
ὅπως γίνεται συνήθως.

Ἀνορθώθησαν ἐλπίδες καὶ φρονήματα καὶ πόθοι,
κι' ἡ Διπλὴ μας ἐκενώθη.
Καὶ σὰν Ἀργεὺς ἡ μητέρα
ψάχνει τώρα νύκτα' μέρα
μεσ' στὰς ἐδρας τῆς κενῆς
μήπως ἐμείνε κανεὶς
κοιμισμένος ἐκεῖ πέρα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐξαίρων τὴν δρᾶσιν τῶν πατέρων.

Π. — Πῶς ἔτσι χασμoureῖσσαι ;

Φ. — Μέσα σὲ τόσην πληξίν
ἔχομεν, Περικλέτο, καὶ τῆς Βουλῆς τὴν λήξιν.

Π. — Ὅσον κῆπο τῆς Βουλῆς
δὲν βλέπεις, ἀδελφέ,
πατέρας προσφιλεῖς
νὰ πίνουνε καφέ.

Τί πληξὶς' στὰς κλεινὰς,
καὶ τί μονοτονία
καὶ τῆς ψυχῆς ἀνία.

Ὅσας ἐδρας τὰς κενὰς
κινένας δὲν χάσμεται.
κινένας δὲν κοιμᾶται.

Φ. — Τόσοι μῆνες θὰ περάσουν, Περικλέτο προσφιλῆ,
ποῦ δὲν θὰ κυττᾷς Τριγῶνα, ποῦ δὲν θὰ κυττᾷς Πουλῆ.

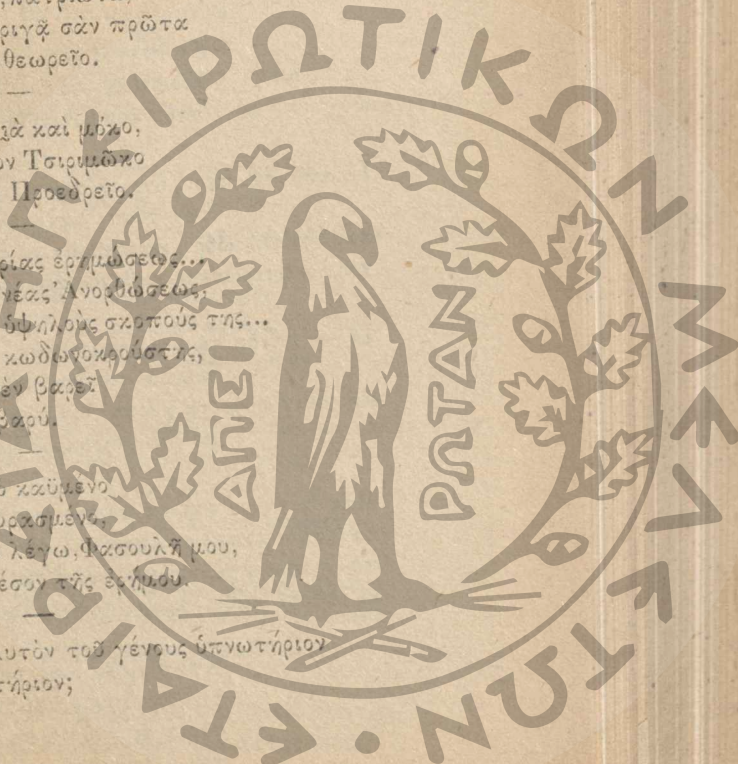
Π. — Κλάψε κλάψε, πατριῶτα,
κόσμος δὲν σφριγᾷ σὰν πρῶτα
σ' ἓνα κι' ἄλλο θεωρεῖτο.

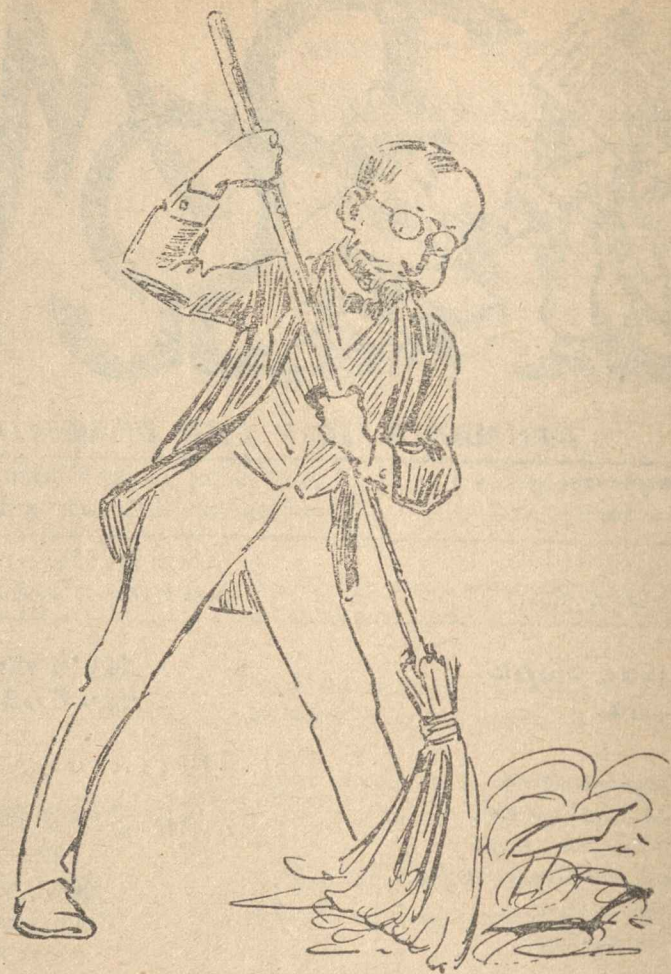
Δὲν ἀκοῦς μιλιὰ καὶ μῆκο,
δὲν κυττᾷς τὸν Τσιριμῶκο
στό βουδὸ τὸ Προεδρεῖο.

Φ. — Τί θέαμα φρικῶδες ἀγρίας ἐρημώσεως...
κύττα καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς νέας Ἀνορθώσεως,
ποῦ σήμεινε μὲ τοῦτο τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς...
κανεὶς Κουασιμῶδες, κανεὶς κωδωνοκοροῦστικ,
σὰν πρῶτα δὲν βαρεῖ
κι' ἐκεῖνο τὸ βαρεῖ.

Π. — Καὶ τοῦτο τὸ καὶ μὲν
κοιμᾶται κουρασμένος,
κι' ὅσο κι' ἂν τὸ κυττᾷς σοῦ λέγω, Φασουλῆ μου,
πῶς θάνατι σὰν φωνὴ' στό μέσον τῆς ἐρήμου.

Φ. — Πῶς τοῦτο τὸ πορικλυτὸν τοῦ γένους ὑπνωτήριον
ἔγινε κοιμητήριον;

**Τετέλεσται σαλπίζει
καὶ τὴν Διπλὴ σκουπίζει.**

Ποῦ ρήτωρ Ἀνορθώσεως ἐπὶ πτερῶν αἰθέριος;
ποῦ Μέρμηγκας, βρὲ Περικλῆ, Γουδερῆς, Βουτσῆς, καὶ Βέρροιο;

Π. — Ποῦ θρόμβοι νῦν ἰδρωτός
τοῦ νέου καθεστῶτος;
ποῦ Κάβουρα περπατήματα, καὶ ἀγώνων ἀγωνία;
ποῦ τώρα Βαβυλόπουλος, καὶ ποῦ Βαβυλωνία;

Φ. — Ποῦ φαντασία με πλανῆς;
ἐμπρὸς στὰς ἑδρας τὰς κενὰς
γονυπετῶ σωτήρων.

Κι' ὕπνους γεραίρω ζηλευτούς,
ὅπου μᾶς φέρουν πτερωτοὺς
στὸν κόσμον τῶν ὀνείρων.

Πλανῶνται πέριξ ὄνειρα στὴν αἴθουσαν αὐτὴν,
τὴν τύσον λατρευτὴν,
καὶ τὸν Ὀκτώβρη καρτεροῦν νὰ φτερουγίσουν πάλι
καὶ νὰ φτερώσουν καθενὸς ἀφ' ἑαυτοῦ κεφάλι.

Π. — Ἐβίβα τῶν σωτήρων μας... ἡ δρᾶσις των μεγάλῃ,
πολλὰ τάνδραγαθήματα...
μᾶς δείχνουν τὰ χέρια των, ποῦ ρόζους ἔχουν βγάλει
με τὰ χειροκροτήματα.

Μᾶς δείχνουν καὶ τὰ μάτια των, ποῦ λαμπαν σὰν ἀστέρι,
κυττάζω μάτια γαλανά καὶ καστανά καὶ μαύρα,
ποῦ χάσανε τὸ χρῶμα των μ' ἐκείνα τὰ νυκτέρια,
κι' ἔσβυσε κάθε λάμψις των, κι' ἔσβυσε κάθε λαύρα.

Καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς ἐκλογεῖς
τῆς ἀγρύπνου ταύτης γῆς
χέρια δείχνουνε πρησμένα
καὶ δρᾶ μάτια νυσταγμένα.

ποῦ γινήκανε τὰ δόλια με τὰς τόσας παννυχίδας
ὅπως καὶ τῆς σιναγρίδας.

Φ. — Με τοὺς ρόζους τῶν χειρῶν ρόζους ἔδγαλαν δεινὰ
τῆς πολυπαθῆς φυλῆς, ποῦ τῆς περισσεύει νοῦς.
Με τὴν νύστα τῶν ματιῶν των τῆς ἀνοίξανε τὰ μάτια
καὶ τὴν ἔφεραν σὲ νέας Ἀνορθώσεως παλάτια.

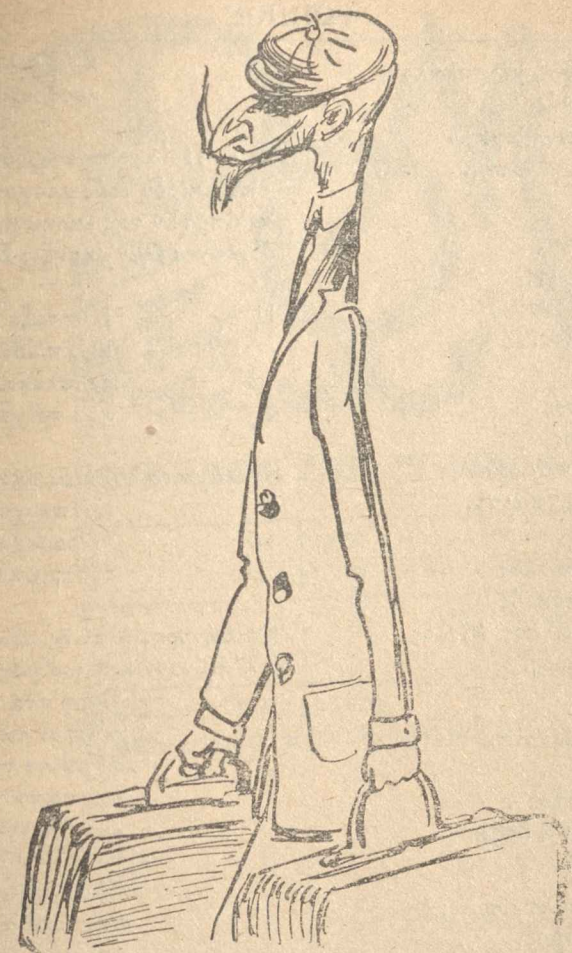
Μὰ καὶ σύ, βρὲ πατριώτη,
ἀενάως χειροκροτεῖ,
ἕως οὐ νὰ βγάλῃς ρόζους σὰν τοὺς ἄνδρας τοὺς μεγάλους,
ὅπου κι' ὄγκους κακοήθεις κι' ἀποστήματα καὶ κάλους
ἔδγαλαν ἀπὸ κεφάλια, κι' εἶδαν ὄνειρα χρυσά,
κι' ἐκατάλαβαν κι' ἐκεῖνα
πῶς ἐλπίδων θάλλουν χρίνα,
καὶ πῶς ζειδωρὸς ἀέρας Ἀνορθώσεως φυσᾷ.

Π. — Ὡ! πῶς νὰ λησμονήσῃς
τόσων ἐπιφανῶν
ὕπνους ἐπωφελεῖς!

Κι' ἐγὼ καθὼς ἡ φύσις
δὲν θέλω τὸ κενόν,
πρὸ πάντων τῆς Βουλῆς.

Φ. — Τί νομοσχεδίων λίστα,
τί νομοθετήματα
ἐψηφίσθησαν με νύστα
καὶ χειροκροτήματα.

Ψῆφος καὶ χασμουρητό,
ψῆφος καὶ ρουχαλιτό,
ψῆφος κι' ἀνοιγμα στομάτων
μετὰ χειροκροτημάτων.

**Πάω τώρα 'στὸ Μπουρμποῦλ νὰ σᾶς στείλω κι' ἀπ' ἐκεῖ
μπουρμπούληθραις ἀριθμῶν κι' ἔσοδα με τὸ σακί.**

Περικλῆ μὴ δαμνέ,
κύτταξέ τους πῶς σκορπάνε...
μ' ἔναν ὕπνο κι' ἔνα ναι
'φύγανε καὶ πᾶνε πᾶνε.

Τὰ ματάκια σου τὰ δρᾶ θὰ γινούνε σὰν γαρίδα
ἕως οὐ νὰ ξαναῖδῃς τὸν Καρὰ καὶ τὸν Ἀκρίδα.
Πλὴν ἐν τούτοις ὀλοένα παρακάλει κατὰ μόνος
νᾶλθῃ γρήγορα χειμῶνας,
γὰ νὰ ξαναῖδῃς, καὶ μένε, τοὺς ἀνορθωτὰς τοῦ γένους
δρῶντας ὡς ὑπνωτισμένους.

Δίχως ὑπαρξίν Διπλῆς, δίχως τόσας παννυχίδες,
τί θὰ κάνης στὴν Ἀθῆνα;
τώρα θέλωντας καὶ μὴ θὰ τραβᾷς στῆς Ἀλυσίδες
γὰ ν' ἀκούς τὴν Ἀραπίνα.

**Λόγος περὶ διαφόρων
λογικῶν ἐπιδητόρων.**

Π. — Τί γέλοια ποῦ γινήκανε, καὶ μένε Φασουλῆ,
καὶ γὰ τοὺς ἐπιδήτορας τοὺς νέους στὴ Βουλὴ.

Ἐλησμονήσανε μ' αὐτοὺς
ξενύκτικα, κόπους, κοπετούς,
καὶ κάθε συφορέλια.

Καὶ τῆς Διπλῆς οἱ ρήτορες
ἔλεγαν ἐπιδήτορες,
κι' ἐσκάζανε στὰ γέλοια.

Γι' αὐτοὺς τοὺς ἐπιδήτορας οἱ ρήτορες μιλούσαν,
βρὲ ξεκουτάρη γερο,
καὶ δός του καὶ γελούσαν.
μὰ τὸ γιατί δὲν ξέρω.

Μ' αὐτοὺς τοὺς ἐπιδήτορας πολὺν προλέγουν πλοῦτον
καὶ ράτσας τελειότητα,
μὰ κι' ὁ Μπενάκης μίλησε βραχέα περὶ τούτων
με τύσῃν ζωηρότητα.

Φ. — Κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο, μες στὴ ζάλη
τῆς νέας τῶν Ρωμῶν ἀποθεώσεως
εἶδα πῶς ἐπιδήτορες μεγάλοι
ἐπέβησαν ὀργῶς Ἀνορθώσεως.

Εἶναι, βρὲ Περικλέτο μου, κακός,
ποῦ τοὺς πάλους ἐσάρωσαν Μεσσίας,
καὶ νέος ἐπιδήτωρ φλογερὸς
ἐπέβη τῆς ὠραίας Ἐξουσίας,
καὶ φέρετ' ἐπὶ ταύτης ἐποχούμενος
κι' ἐν ὕμνοις καὶ κραυγαῖς λαμπαδοχούμενος.

Ἐκεῖνος με τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,
ἐκεῖνος με τὰ φῶτα τῆς ἐσπέρας
τοὺς φίλους τρὺς πιστοὺς τοὺς ἐτελείωσε.

Κι' ἔφαγε με φωνὴν δικαστῶν
ἐκεῖνος ἐπὶ γῆς καὶ θαλάσσης
καρὰ καὶ στρατοὺς ἐβημελίωσε.

Καθεὶς κι' ἐκ τῶν μικρῶν καὶ τῶν ἐν τελεί
γίγαντα τὸν φωνάζει καὶ πυγμῇ...
τὸν Τσιριμῶκο Πρόεδρο τὸν θέλει,
κι' ὁ Τσιριμῶκος βγαίνει στὴ στιγμῇ.

Ἀπτεται τῶν ὀρέων καὶ λαμπρύνονται,
ἀπτεται τῶν ἀγρύπνων κι' ὑπνωτίζονται,
ἀπτεται κοιμωμένων κι' ἀφωπνίζονται.

Ἀπτεται πεπτωκότων κι' ἀνορθώνονται,
ἀπτεται τοῦ σπαθιοῦ καὶ πετσοκόβει,
ἀπτεται τῶν ἐχθρῶν κι' ἀπολιθώνονται
καθὼς ἐπὶ τοῦ κόσμου ἔστι.

“Απτεται τοῦ μουγγοῦ, τοῦ κωφαλάλου,
καὶ γίνεται δεινὸς ὁμιλητὴς,
ἀπτεται καὶ στωμύλου παπαγάλου,
καὶ φκίνεται μουγγὸς ἐκ γενετῆς.

Ἐνυπνιάσθη νέας ὀπτασίας
λαὸς ἐπαναστάσεως αἰθέριος,
καὶ ἐπέβη χηρευούσης Ἐξουσίας
ὁ νέος ἐπιβήτωρ Ἐλευθέριος.

Γεραίρετ' ἐπιβήτωρ δυνατός,
ἐκλάγγαζεν ὅξυ σὰν ἀετός,
παγίδας ἐλλοχούντων ἐματῶν
καὶ κράτος ἐπὶ φόρων ἐκρχταίωσε.

Γεραίρετ' ἐπιβήτωρ κορυθαίολος
χωρὶς νὰ χαμπαρίζῃ φωνασκούς,
ποῦ λένε πῶς κρατεῖ σὰν ἄλλος Αἰόλος
μεγάλων ὑποσχέσεων ἀσκούς.

Μ' αὐτὸν τὸν ἐπιβήτορα, μὲ τοῦτον τὸν Μεσσία,
ποῦ γίνεται καὶ πρωϊνὴ καὶ ἑσπερινὴ θυσία,
ἡ σύγχρονος Ἀνθρώπος μᾶς ἔχει γίνεῖ λόξα...
αὐτῷ τὸ κράτος, Περικλῆ, καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα.

Π. — Τί σοῦ λέει, βρέ, καὶ ἐκεῖνος ὁ Προϋπολογισμός;
τὸν ἐψήφισε τεσσάρων παννυχίδων ὄργασμός,
καὶ μηδεμιᾶς εἰς τοῦτον ἀντιστάσεως παρούσης
ἐψηφίσθη σδυνομένων τῶν φανῶν τῆς πρωτευούσης.

Εἶπε καὶ ὁ Κορομηλᾶς, Πρέσβυς στήν Ἀμερική:
δὲν χρωστοῦμε μὴτ' ἐδῶ, δὲν χρωστοῦμε μὴτ' ἐκεῖ.
Κεῖ εἶπα, Φασουλῆ, καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν Λάμπρον: ὠσανά!..
πάντα νὰ τὸ λές αὐτό: δὲν χρωστοῦμε πουθενά.

Φ. — Εἶπε τὸ μεγάλο ρῆμα
καὶ ὁ Κορομηλᾶς στὸ βῆμα.
Δὲν χρωστοῦμε πουθενὰ λέει Πρέσβυς καὶ Ὑπουργός,
πλὴν αὐτὸ δὲν εἶναι νέον
μὰ τὸ ρεῦμα τῆς Στυγὸς
καὶ τὴν ψώραν τῶν γονέων.

Κεῖ ἐγὼ τῶπα πρὸ πολλοῦ
πῶς ἡ δόλια κουρελοῦ
δὲν χρωστᾷ καὶ ἐδῶ καὶ ἄλλοι,
μοναχά στή Μιχαλοῦ.

Π. — Πάει τῶρα στὰ λουτρά του καὶ ὁ Μοναρχικὸς παράγων,
καὶ λαὸς ἐπαναστάτης
τῆς Διπλῆς τῆς κουδουνάτης
τῆς κρεμᾶ κουδούναις τράγων,

καὶ ἡ φιλελευθέρη στρουγγα
κουδουνίζει τάγκα τούγκα.

Φ. — Ποίος ἀποστερούμεθα καὶ πόσης βαρβατίλας,
ἐπὶ καιρὸν τοὺς μύσχους τῆς θ' ἀναζητῆς τοῦ κάκου,
καὶ ὅποτε τὰς ἐκρηκτικὰς ἐσυζητοῦσαν ὕλας
ἐξαίφνης ἔγιν' ἐκρηκτικὴ Σλημαν καὶ Πατσουράκου.

Π. — Κύτταξέ τους... πᾶν καὶ πᾶν
καὶ ἄπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπᾶνε,
τετελέκασι τὸ πᾶν
καὶ τὰ χέρια τῶν κυτπᾶνε.

Θυμιάματα γιὰ μᾶς ἐκαψαν ἀρωματώδη,
καὶ ἐπευχόμενοι ν' αὐξήσῃ
τὸ βουλευτικὸ μπαζίσι,
τῶστριψαν καὶ ἐπῆραν πόδι.

Ἐπιβήτορες Διπλῆς πᾶνε τῶρα στῆς Εὐρώπαις,
ἀλλ' ἀφίνουν καὶ γιὰ μᾶς ἀποσιγάρα καὶ γότες.

Πᾶνε στὰ σπητάκια των,
τρίβουν τὰ ματάκια των,
στρίβουν τὰ μουστάκια των,
καὶ πατοῦν σὲ νόμων τσίβα,
καὶ γλεντοῦν καὶ λέν: ἐδίβα.

Ἐκεῖνοι μᾶς ὑπόσχονται καὶ μόνον
πῶς τρόπαια στὸν ὕπνο τους θὰ στήσουν,
καὶ μεσ' ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Φαραῶνων
τοὺς στρώνουνε μπαμπάκια νὰ πατήσουν.

Βροντοῦνε Μαραθῶνες, Σαλαμίνες,
βροντᾷ καὶ φιλελεύθερο κοπάδι,
σκέψου πῶς θὰ περάσουν τόσοι μῆνες
χωρὶς νὰ δῆς ἐμπρὸς τὸν Χηνιάδη.

Π. — Κεῖ Ὑπουργοί, ποῦ σὲ καυμάτων παραλύουν ἐποχήν,
φεύγουν πρὸς τὰς λουτροπόλεις καὶ ζητοῦν ἀναψυχήν,
καὶ ὅποιος μὲ τῆς παννυχίδας φαίνεται σὰν Γλαπωνέζος
προσπαθεῖ νὰ γίνη τῶρα κατακόκκινος Ἐγγλέζος.

Φ. — Καὶ νῦν ἐπιτελοῦμεν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
μνήμην τριακοσίων καὶ ἐπέκεινα πατέρων.
Ἀφίνομεν στήν λήθην ἀξέχαστα βρισίδια,
καὶ αὐτοὺς ἐν κλαπαδύρα
τοὺς ἐξυμνοῦμεν τῶρα,
καὶ λέμε: κατευόδι, καλὰ σας ἐξομυπιδία.

Π. — Θυμήσου, Φασουλῆ μου, καὶ ἐκεῖνο τὸ τραπέζι...
γιὰ τῆς Διπλῆς τὸ τέλος τὴν πλῆξιν μὲ πιέζει.
Γι' αὐτὸ θὰ ζεθυμᾶνω
καὶ μὲ τὸ πῶσ' ἀπῶνα
σὲ τὴν ἐύλην σου ράχη,
καὶ ὅσο γερὸν περνᾷ.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μέγει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενήντα οἰκτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ ὠρίζοντ' ἀνοικτά.